

SVJETIONIK

Periodični magazin Zajednice Mondo Nuovo

* Uvodnik: "Zaštitimo živote mladih" - Alessandro Diotassi, osnivač Zajednice Mondo Nuovo

* Iskustva korisnika Zajednice Mondo Nuovo

U OVOM BROJU

SVJETIONIK
Hrvatsko izdanje magazina
IL FARO
La luce di un Mondo Nuovo
Dvomjesečno izdanje
Zajednica Mondo Nuovo
god. II , br.15

UREDNIŠTVO: Zajednica Mondo Nuovo
Nunić bb; 22305 Kistanje
tel: 022 785 8580
e-mail: zajednica.nunic@gmail.com
Web: www.cmn.hr
Naklada: 1000 kom.
Tisk: Tiskara Malenica d.o.o.

ISSN 1847-4934
"Svjjetionik" je sufinanciran od strane
Ministarstva socijalne politike i mladih

Ministarstvo socijalne politike i mladih

Izdavač
Zajednica Mondo Nuovo

UVODNIK
Zaštitimo živote mladih
* Alessandro Diottasi

4 Kako sam uspio promijeniti način života
* Vedran Vidulin

6 Druga prilika
* Goran Eterović Faraunić

8 Čovjek je sretan samo kad živi u zajedništvu
* Dario Brkić

10 Priča sa sretnim završetkom
* Dražen i Tonči

11 Kako sam ponovno pronašao sebe
* Vedran C.

12 Dnevnići
* Isječci iz svakodnevnog života zajednice

13 Verifica...
* Želimir D.

14 Osjećam se pobjednikom
* Robert B.

15 Projekt: "Čuvaj svoje zdravlje"
* Ivana Buterin Gluić

Glavni urednik
Alessandro Diottasi

Grafička priprema
Jurica Gluić
Zajednica Mondo Nuovo

Zaštitimo živote mladih

Alessandro Diottasi
* osnivač Zajednice
Mondo Nuovo

13.06.2015. i 21.06.2015. su dva važna datuma za Italiju i Hrvatsku. 13.06. je važan za Hrvatsku jer je 1998. godine u suradnji sa Zadarskom nadbiskupijom otvoren naš centar sv. Ante Padovanski u Nuniću u Općini Kistanje u Šibensko-kninskoj županiji. Bio je to tada osmi rezidencijalni centar naše Zajednice. Drugi važan datum je 21.06.1979. kada je u Italiji osnovana zajednica Mondo Nuovo za prevenciju i reintegraciju socijalno marginaliziranih osoba. Danas imamo 18 savjetovališta, 12 udruga koje su povezane s nama i članica je udruženja ACUDIPA (velika udruga koja se bori protiv dominacije lijekova u liječenju ovisnosti, a sastoji se od stručnjaka, znanstvenika, direktora institucija, psihijatara, psihoterapeuta, liječnika i mnogo drugih volontera).

Sve ove stvari imaju samo jednu zajedničku crtu: ZAŠTITI ŽIVOT MLADIH, pogotovo od droge bilo da su legalne ili ilegalne i što je najbitnije zaštiti ih od ovisnosti. Možda je slučajno ili je možda znak sudbine što su ova dva datuma blizu 26.06. kada je međunarodni dan borbe protiv ovisnosti. Na svaki način biti ćemo prisutni, gdje nam bude moguće, s različitim inicijativama kako bi ukazali da je absurdno umanjivati roditeljski odgoj (kako je to već rekao Papa Franjo) u korist globalizacije koja ne poštuje i ne štiti čovjeka. Upravo se o tome radi, o zaštiti života mladih, zaštiti života osoba. Nije istina (a i znanost nam to potvrđuje) da kanabinoidi ne čine loše. Zbog njih dolazi do rupa u mozgu! Važno je pogledati preko magnetske rezonance razliku u nekoliko dana i ponovljeno nakon nekoliko mjeseci što se događa mozgu ukoliko se koriste kanabinoidi koje su neprimjereno definirane kao "lakše droge". One često prethode korištenju drugih droga koje su toliko opasne da se od njih umire i u najboljem slučaju samo uništavaju obitelji u slučaju da posljedice nisu psihijatrijske bolesti, a ukoliko se radi o pravoj psihijatrijskoj bolesti posljedice su nezamislive i za samu obitelj koja mora živjeti pored psihijatrijskog bolesnika. Ekomska globalizacija ne smije i ne može uništavati mlade osobe kako bi se bogatili svjetski moćnici! Svet mora ići naprijed, ali ne na absurdan način gdje život čovjeka, a pogotovo život naše djece i naših unuka ne znači ništa.

Zadaća svih nas je da sve učinimo da se to više ne događa i da se situacija ne pogoršava. Mi moramo zaštiti svoju djecu jer teško će to učiniti politika koja potiče potrošački mentalitet koristeći krhkost adolescenata jer na pojedine načine špekuliraju s drogama, lijekovima i dr. Grupacije tipa Bildeberg (jako bliske Sorosu i sličnim) moraju shvatiti da se u ime novca ne smiju igrati s ljudskim životima jer će na kraju i oni biti uništeni. Terapijske zajednice u zadnjih tridesetak godina rehabilitirali su život tisuća mlađih osoba koji su bili izgubljeni u drogi. Samo kroz zajednicu Mondo Nuovo prošlo je više od dvije tisuće mlađih osoba i mnogi od njih su se vratili životu, imaju obitelji, djecu i posao i što je najvažnije više ne konzumiraju drogu. To nisu male stvari. Upravo tiha vojska tisuće i tisuće osoba koje su prošle kroz različite vrste ovisnosti i koji danas žive normalnim životom bez droge potvrđuju zajedno s nama absurdnost politike koja želi legalizirati droge polazeći od činjenice da državi trebaju novci zaboravljujući da će onda socijalni troškovi (bolnice, liječnici) biti puno veći nego novci koje će donijeti legalizacija.

Dakle, 13.06., 21.06. i 26.06. biti će proslave života za život protiv absurdnosti ljudskog egoizma koji želi uništiti našu djecu.

NAPRIJED MONDO NUOVO za jedan svijet koji će stvarno biti pozitivno obnovljen u Kristu!

Kako sam uspio promijeniti način života

Vedran Vidalin

Ciao tutti. Zovem se Vedran imam trideset i tri godine i bivši sam ovisnik o teškim drogama.

Moja priča je manje-više ista kao sve ovisničke priče, samo što sam ja imao sreće i došao u zajednicu Mondo Nuovo.

Bio sam hiperaktivno i nestošno dijete te sam često upadao u probleme. Svi su mislili da sam zločesto dijete, a ja sam se samo igrao. Osjećao sam se kao da me nitko ne razumije. Upao sam u društvo starijih dečki iz kvarta koji su odobravali gluposti koje sam radio. Napokon sam se osjećao prihvaćeno. Oni su svi snifali ljepilo i kako to već biva i ja sam krenuo s njima. Imao sam 12 godina. Nakon nekog vremena krenulo je sa travom, sa 16 godina su krenuli partiji i sa njima bomboni, lsd, speed i ostala kemijska. Nakon godinu dana što me cijeli vikend nije bilo doma i odbijanja pomoći i testiranja, roditelji su me izbacili iz kuće. Vratio sam se doma, zaposlio i prividno je sve bilo "u redu" neko vrijeme. Onda je došao na red heroin, imao sam tek 18 godina. Što reći? Slijedilo je 10 godina tuge, čemera i jada za mene i moju obitelj. Svojim ponašanjem uništavao sam sve oko sebe: obitelj, djevojke, posao. U tih 10 godina više puta sam bio izbacivan van iz stana jer moji roditelji više nisu znali kako da mi pomognu.

Više puta su me slali na liječenje, ali nakon nekog vremena sve je bilo po starom. Osam puta sam se predozirao i skoro umro, ali ni to me nije sprječilo da nastavim. Što da vam kažem, od nas deset koji smo krenuli iz neke zafrkancije u cijelu priču ostalo nas je troje.

Kako sam ostao bez posla te na nagovor rođaka da ako odem u komunu, pri izlasku van on će mi osigurati posao pristao sam otići. I tako sam upoznao Mondo Nuovo.

Mislio sam idem, biti će dva-tri mjeseca malo se očistiti i moji problemi sa drogiranjem su prošlost. 13.08.2010., petak trinaesti, svi su išli na more, a ja sam krenuo u komunu. Došao sam u Nunić te se zapitao gdje sam to došao. Oko mene nije bilo ničega, osim komune. Nakon dva tjedna kriziranja shvatio sam da su moji problemi dublji i da ovdje

neću biti dva mjeseca kako sam zamišljao. Uz pomoć ostalih momaka koji su me prihvatali polako sam počeo otkrивati sve svoje probleme. Shvatio sam da se nisam počeo drogirati, jer mi se svidalo nego da je uzrok toga puno dublji (osjećaj manje vrijednosti, nesigurnost, nerazriješeni odnosi iz prošlosti...). Nakon dva mjeseca sa Sandrom sam otišao u centar u Italiju. Cijelim putem je pričao na talijanskom, a ja ga nisam razumio ni jednu riječ.

Danas kad me pitaju koliko dugo me nije bilo u vanjskom svijetu, svi se čude koliko je godina prošlo. Ja nemam taj osjećaj, tih pet godina je bilo najsretnije, najsmirenije i najopuštenije je razdoblje mog života. Upoznao sam sebe, prihvatio sam se takvim kakav jesam, naučio sam se nositi s vlastitim poteškoćama i spoznao smisao života. Želja mi je ostati u kontaktu sa svima iz zajednice te pomagati drugima. Hvala svima koji su se našli na mom putu.

Nakon nekoliko mjeseci u Italiji počeo sam pričati talijanski. Kako je vrijeme išlo naprijed, tako su odgovornosti i izazovi bili veći. Bilo je puno uspona i padova, ali uz pomoć Sandra i komune sve sam uspijevao. Napokon sam se naučio nositi sa odgovornošću i problemima. Po prvi put u životu nisam bježao od svojih problema, nego sam se suočavao s njima. Kroz poslove koje sam dobivao stekao sam samopouzdanje i počeo vjerovati u sebe. Naučio sam vidjeti svoje bližnje te njihove probleme i pomagati im. Kroz pomaganje drugima, pomagao sam i sebi. Osjećao sam se bolje i vrijednije. Prihvatio sam pravila i strukturu u životu, a prije se nisam mogao nositi s time. Završio sam trogodišnji program u komuni, ali još se nisam osjećao spremno za izlazak. Zato sam ostao volontirati. Kako sam u komuni otkrio ljubav prema kuhanju odlučio sam upisati osposobljavanje za kuhara. Volontirao sam u komuni te polagao ispite. Kako je vrijeme odmicalo shvatio sam da sam spreman za izlazak.

Želio sam probati život vani i suočiti se sa vanjskim svijetom.

Nakon toliko vremena vratio sam se obitelji. Bilo me strah jer sam znao da se vraćam u realni negativni svijet. Bio sam svjestan da će se morati jako potruditi, zbog etikete koju nosim sa sobom. U trenutnom negativnom stanju u državi svima je teško, te sam se bojao kako i što će biti sa mnom.

Sada sam već dva tjedna doma i dobro sam. Nakon izlaska počeo sam se družiti s Danijelom D. zajedno obilazimo psihijatrijske bolnice te korisnicima nudimo izlaz iz problema ovisnosti. Krenuo sam s njim u Udrugu za kreativni socijalni rad kod Danijele Đ. Razmišljamo o zajedničkim projektima i idejama kako bi pomogli ovisnicima. Želim pomagati drugima jer sam ja dobio pomoć kada mi je bila najpotrebnija. Uz pomoć udruge našao sam posao te sam krenuo raditi. Trenutno sam kod roditelja, ali cilj mi je osamostaliti se.

Od nas deset koji smo krenuli zajedno u cijelu priču troje smo ostali živi, a samo sam se ja uspio izvući iz pakla ovisnosti. Žao mi je što drugi nisu imali priliku upoznati zajednicu te tako promijeniti svoj smisao života.

Danas kad me pitaju koliko dugo me nije bilo u vanjskom svijetu, svi se čude koliko je godina prošlo. Ja nemam taj osjećaj, tih pet godina je bilo najsretnije, najsmirenije i najopuštenije razdoblje mog života. Upoznao sam sebe, prihvatio sam se takvim

kakav jesam, naučio sam se nositi s vlastitim

poteškoćama i spoznao smisao života. Želja mi je ostati u kontaktu sa svima iz zajednice te pomagati drugima.

Hvala svima koji su se našli na mom putu.

Voli vas vaš Vedran.

Druga prilika

Goran Eterović Faraunić

Veliki pozdrav svima koji će te izdvojiti koju minuticu za ono što bi htio podijeliti s vama. Ja se zovem Goran, imam 28 godina i danas mogu reći da sam bivši ovisnik o teškim drogama i alkoholu. Više manje kao i svi ovisnici proživio sam jedan život siromašan životnim vrijednostima gdje jednostavno od malih nogu nisam pronalazio pravi smisao života. U svemu tome krivio sam cijeli svijet kao npr. očevu ovisnost o kocki, maminu popustljivost, a u međuvremenu i njezinu preranu smrt, nestabilne obiteljske i međuljudske odnose...mogao bi nabrajati do sutra, ali u svemu tome ja sam bio taj koji je uvijek bježao od svega. Sigurno da je to ostavilo posljedice, ali nije bio glavni razlog zbog kojeg stojim ovdje i ovo vam pišem. Već od malih nogu tražio sam nešto šti nisam mogao imati i što nisam mogao biti, a s time su samo rasli moji strahovi i moje nezadovoljstvo.

U društvu sam uvijek bio omiljen, ali to me nikad nije ispunjavalo i često sam imao potrebu za eksperimentiranjem. To je još nekako išlo do moje trinaeste godine kad sam počeo gubiti pojам о stvarnosti i jedina mjesta gdje sam se osjećao dobro bile su utakmice i ulica. Tu sam dolazio do izražaja i tu su počele muke s drogom i najviše s alkoholom. Ma to bi sve još pokušao nekako i opravdati „mlad i glup“, ali majčina smrt u devetnaestoj godini i susret s heroinom doslovno me je ubilo. Ono što sam uspio uništiti u četiri i pol godine bilo je doslovno za diviti se. Na kraju to je bilo samo odgađanje neizbjegnoga ako sam htio poživjeti još malo, mada ni za to nisam imao hrabrosti, ali se moja obitelj za to pobrinula i „uvalila“ me u komunu. Tako sam upoznao zajednicu Mondo Nuovo i 05.08. 2010. kada su svi sa zastavama i sirenama išli u Knin slaviti obljetnicu Oluje, ja sam otisao u Nunić izgubljen u vremenu i prostoru. Prvih desetak dana bili su za poluditi, vani sto stupnjeva, a meni hladno kao na Sjevernom polu. Sve je to bilo od krize koja je bila ubitačna mada ni to nije bilo najgore, već prilagodba na jedan uredan život po nekim minimalnim pravilima kako bi trebala živjeti svaka obitelj. Moj put u zajednici bio je pun uspona i padova gdje sam puno puta htio odustati, ali komuna je uvijek pronašla pravu formulu da mi ukaže na moje nedostatke i da izvlači iz mene maksimalno, tako da sam s vremenom počeo otkrivati svoju drugu stranu, onu koja se bori i ne odustaje, pogotovo u onim situacijama kad misliš da nema izlaza. Ja svoj izlaz tražim kroz momke, rad i odgovornosti koje te u zajednici nauče cijeniti male stvari tj. čine te čovjekom. Ovako napisano izgleda lagano, ali vjerujte mi da nije, pogotovo ljudima poput mene kojima moral i ljudske vrijednosti dotaknu dno.

Moj put u zajednici bio je pun uspona i padova gdje sam puno puta htio odustati, ali komuna je uvijek pronašla pravu formulu da mi ukaže na moje nedostatke i da izvlači iz mene maksimalno, tako da sam s vremenom počeo otkrivati svoju drugu stranu, onu koja se bori i ne odustaje, pogotovo u onim situacijama kad misliš da nema izlaza. Ja svoj izlaz tražim kroz momke, rad i odgovornosti koje te u zajednici nauče cijeniti male stvari tj. čine te čovjekom. Ovako napisano izgleda lagano, ali vjerujte mi da nije, pogotovo ljudima poput mene kojima moral i ljudske vrijednosti dotaknu dno.

Treba puno truda da se od nečega postigne nešto. Ja sam svoj program od tri godine završio na Božić 2013. godine., tada sam imao ideju da se je moj put u zajednici približio kraju i da je vrijeme da krenem svojim putem, međutim, u dogovoru sa zajednicom tj.savjetom odlučio sam ostati volontarići još godinu dana. U programu je sve drukčije, imaš neke odgovornosti, poštuješ određena pravila zajednice i pomalo napreduješ, međutim, biti odgovoran od centra, momaka i svih popratnih drugih stvari ima jednu težinu više gdje se moraš nositi sa svime tj.staviti u praksu sve što si naučio u protekle tri godine. Mogu reći da mi je tih godinu dana značilo više od cijelog programa od tri godine gdje sam sazriao kao osoba uz sve mane i prednosti koje imam. Sigurno

za to treba puno truda, poniznosti i strpljivosti, ali imati u rukama ljudske živote koji su već sami po sebi malo labilniji i biti im na raspolaganju za mene je velika stvar. Biti s njima 24 sata dnevno i gledati ih kako se bore da shvate da ovu drugu priliku koju smo mi dobili nisu dobili svi naši prijatelji i da je treba objeručke uzeti i iskoristiti na najbolji mogući način.

Komuna svojih pedeset posto uvijek napravi za svakoga od nas, ali da bi se uspjelo svaki od nas treba se dobro „oznijiti“ i dati svojih pedeset posto. Ja sam u zajednici pet godina i „znojim“ se svaki dan jer za uspjeh treba dati sve od sebe. Često me ljudi pitaju kada će već jednom izaći, ali ja se nigdje ne žurim. Ne zato što se ne osjećam spremnim nego jer i dalje želim pomagati momcima i gledati ih kako rastu kao osobe. Ovo je jedan nezahvalan zanat i nagrade nema, ali za mene nema većeg priznanja od iskrenog osmijeha tih momaka u zajednici ili kada pričam s momcima iz moje generacije koji su već završili i izašli iz zajednice i koji se bore kroz život vani i cijene ono što jedan za drugoga radimo. Svjestan sam da ovo nema veze s onim vani kako

ljudi žive, ali tko zadrži neka životna načela koja je naučio u zajednici nema straha za neuspjeh. To je ono što meni daje svakodnevnu snagu i što sa svojim iskustvom nastojim prenijeti na druge. Hvala svima koji su uz mene i koji su mi pomogli da danas uživam u svakom danu.

Čovjek je sretan samo kad živi u zajedništvu

Dario Brkić

Kada sam bio upitan dali bih bio voljan napisati članak za dvomjesečnik naše zajednice odgovorio sam trenutno da bih jer sam se u tom trenutku tako osjećao i mislio sam da to nije nikakav problem, međutim, kako se bližilo vrijeme dogovorenog roka do kad sam već trebao imati gotov članak, shvaćao sam kako svakim danom moja inspiracija postaje sve manja i manja, u tolikoj mjeri da sam na kraju želio ne pisati ništa. Evo, pokušati će pojasniti zašto. Život kakav sam vodio prije zajednice je bio isprazan i prožet apsolutnom neodgovornošću prema sebi samomu, prema poslu i prema životu, a prema drugim ljudima nisam osjećao mnogo, nisu me niti zanimali, jednostavno su bili tu, čak bih nekad osjećao ljutnju ili nelagodu prema nekim ovisno o okolnostima i obostranim postupcima tako da je odnos uglavnom bio poprilično formalan i distanciran. Traženje sebe u totalno krvim stvarima je dovelo do toga da sam s godinama u traženju krivih stvari za koje sam bio uvjeren da su ispravne, zapravo i pronašao i krive stvari i krive ljudi okupio oko sebe tako da je sama ovisnost jednostavno bila plod svega onoga što sam radio ne poštivajući i ne obazirući se na nikoga i ne uzimajući u obzir ništa što nije bilo paralelno mojim zamislama. Vrijeme u zajednici provedeno s ljudima koji su onda, a i danas uvijek bili tu da mi pruže ruku, onda kad sam je trebao su mi pomogli da jasno vidim ovo što danas vidim, jer istu tu prijateljsku ruku spasa koja mi je bila puno puta pružena sam odbijao zbog ponosa, bunta, nesigurnosti i drugih osobina koje su postale dio mene radi načina života koji sam imao prije zajednice te sam pored vlastitih očiju bio slijep.

Dugo vremena mi je trebalo da kažem: „Bože hvala ti“ da to kažem onako u svom srcu, iskreno, hvala ti za ovaj život, za ovaj put, za sve ljude koje si doveo u moju blizinu i u moj život, hvala ti što si mi dao da vidim da ništa u životu nije slučajno i bez veze, jer samo Bog je to mogao tako posložiti, možda me neki ljudi vide kao vjernika, možda i ne, možda izgledam kao veći vjernik od njih, ne znam trudim se samo živjeti onako kako naša vjera to nalaže i znam da je to jedini pravi put iako nam danas u zamjenu nude puno toga novoga i primamljivijega, ali biti vjernik je mislim veći izazov od svega drugoga jer hodeći tim putem počinješ vidjeti svaku svoju slabost, a svaka te skreće s pravoga puta. Danas nakon četiri godine otkako sam izašao iz zajednice, odnedavno sam i sretno oženjen čovjek, sretno jer sam upoznao ženu koja me voli i razumije i prihvata sve ono dobro koje imam u sebi i koja mi ja puno pomogla da rastem u vjeri. Životna situacija u kojoj se danas nalazim i koju dijelim s tisućama drugih građana naše domovine je takva da nas sputava u tome da se veselimo i budemo pozitivni i sretni jer se osjeća nesigurnost za sutra, jer nam uvijek nešto fali, nekad su to stvari koje nam i nebi trebale faliti, ali jednostavno živimo u vremenu kad nam je puno nevažnih stvari i iskrivljenih vrijednosti nametnuto,

danas živimo u vremenima gdje bi svaka obitelj trebala zbrinuti napuštenog psa jer svaka životinja ima pravo na život, dok se sa druge strane rade na stotine abortusa u jednom danu govoreći kako svatko ima pravo na izbor i nitko ne spominje da se i ovdje radi o pravu na ljudski život koje nitko nema pravo uskratiti.

Meni osobno je teško gledati mnoge nepravde koje se događaju i kod nas i u svijetu i znam kako bi svi trebali biti više povezani jer sam dugo vremena proveo u zajednici i znam da je čovjek sretan samo kad živi u zajedništvu s drugim ljudima. Iskustvo zajednice je neprocijenjivo iz puno razloga koji su nekad takvi da ih čovjek ne može niti opisati riječima.

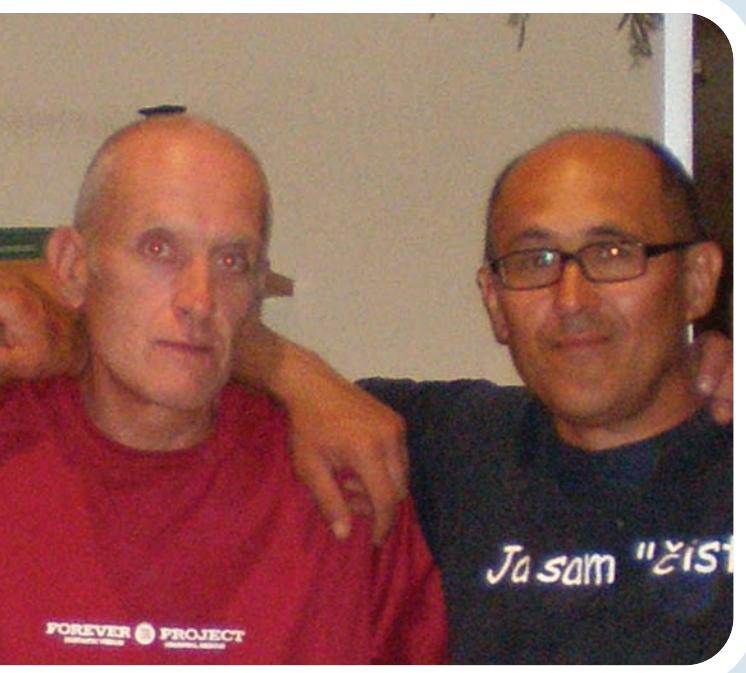
Živimo u vremenima materijalizma gdje je čovjek zadnji na listi prioriteta, a zapravo nam se pokušava podvaliti da ćemo biti sretni pribavljajući sebi raznorazne stvari i zadovoljstva, a sve tada bi se udaljili od čovjeka i od Boga, a zapravo je čovjek tek onda stvarno nesretan, riferirajući se na uvodni dio zapravo sam htio reći da ustvari prije zajednice nisam ni shvaćao kolika je snaga manipulacije i koliko je današnji svijet zapravo plodno tlo da krivim putem krenu mnogi mlađi ljudi koji nisu niti iskvareni nego im jednostavno nedostaje životnog iskustva, samopouzdanja i vjere u same sebe te da upravo kao takvi budu žrtve manipulacije mašinerije sa zapada koja sve ono što stvara loše životne navike i uništava čovjeka zapravo nameće kao trend i kao nešto opće prihvatljivo i napredno. Meni osobno je teško gledati mnoge nepravde koje se događaju i kod nas i u svijetu i znam kako bi svi trebali biti više povezani jer sam dugo vremena proveo u zajednici i znam da je čovjek sretan samo kad živi u zajedništvu s drugim ljudima. Iskustvo zajednice je neprocijenjivo iz puno razloga koji su nekad takvi da ih čovjek ne može niti opisati riječima.

Jednostavno to je jedan mali svijet koji je onakav kakvog želimo jer ga takvim stvaramo upravo mi koji smo tamo i koji smo dio toga i to dugo vremena nisam shvaćao čak i nakon što sam dobar dio vremena proveo u zajednici, ali kad čovjek jednom ode i uputi se u svijet uvijek se nekako sjeti kako je upravo to razlog zbog kojeg mu zajednica ponekad nedostaje. Zbog toga mi je jasno da je zajednica mjesto za dečke koji su prošli isto što i ja i znam da su na jedinom pravom mjestu i da je došlo njihovo vrijeme da od dana ulaska u zajednicu uzimaju svoj život u svoje ruke, da ih čeka dug i mukotran put iako sva muka i trpljenje postaju lakši kad imaš nekoga da te podsjeti da je to Božja volja i da je zajednica mjesto gdje se zaista možeš oslobođiti svih zamki i okova zla. Zajednica u kojoj sam proveo šest godina života zove se Novi Svijet i kad sam došao tamo bilo mi je jasno i logično zašto se tako zove, jer je to jedan mali i zaista novi svijet, tamo se učiš živjeti i stavljati u praksu stvari koje zapravo znaš, ali ih nikad nisi imao volje, a skoro ni potrebe staviti u praksu, međutim, otkako sam izašao postalo mi je jasno da smo Novi Svijet zapravo mi, dečki koji smo vani jer smo dio toga i to nosimo u sebi i u svom srcu i da je bila samo Božja volja da budemo svjedoci i primjeri da je moguće postati bolji čovjek. Meni osobno vjera puno pomaže u nastojanju za biti bolji jer svjestan sam činjenice da je čovjek stvoren da bude dobar jer svi smo bili dobra i nevina dječica, samo što se to nekad kasnije promjenilo ovisno o ambijentu i okolnostima u kojem smo odrasli, o utjecaju osoba koje su nam bile bliske, o različitim situacijama u životu koje čovjeka navedu da pomisli kako je bolje malo više gledati sebe bez obzira ako to znači povrijediti drugoga, svaki odabir u životu ima svoju cijenu i vjerujem da je bolje biti iskoriten i odabrati dobro nego iskoristiti drugoga, međutim kad čovjek teži imati odnos s Bogom onda zna da ga on želi onakvog kavim ga je stvorio i da je to glavni preduvjet da čovjek postane bolji!

Priča sa sretnim završetkom

Dražen i Tonči

Uživotu se dešavaju mnoge čudne stvari, a jedna od tih je da smo moj vjenčani kum i ja odlučili promijeniti život ovisnika u 48 godini i završili u zajednici Mondo Nuovo. Život nam je tekao paralelno, jedan od nas je bio povučen i sramežljiv, a drugi otvoren i zabavan. Živjeli smo u Puli, kuća do kuće, djetinjstvo i školu smo proveli zajedno. Od naših tinejdžerskih dana ušli smo u svijet droge. Počeli smo pušeći travu i hašiš iz nekog modnog hira ili pomodarstva da bi ubrzo zatim jedan od nas počeo konzumirati heroin, a ubrzo zatim i drugi. Kao što znate putevi droge su više manje svi isti. Obojica smo postali ovisnici o heroinu koji nas je pratio sve do našeg ulaska u zajednicu Mondo Nuovo (Novi Svijet) koji je bio popraćen velikim količinama alkohola i metadona. Bilo je pokušaja bolničkog liječenja, ali uvijek neuspješno jer smo se uvijek vraćali heroinu koji je uvijek bio jači od nas.

Bili smo njegovi robovi. Heroin nam je na emocionalnom, ljubavnom i poslovnom planu samo donio neuspjehe i potop kao što su rastava braka, gubljenje svakojakih poslova itd., uglavnom sve loše što se može desiti. Heroin je ubio sve ljudske osobine u nama i donio samo očaj, tugu, čemer i jad. Tako smo ostali sasvim sami i kada se to dogodilo kažu ljudi da ima Boga i taj isti Bog je stao na našu stranu i uzeo nas pod ruku i doveo do zajednice Mondo Nuovo, gdje se nalazimo i danas. Tu smo se nakon više od 20 godinamraka i sna ponovno rodili i počeli upoznavati sebe i svijet oko sebe. Počeli smo otkrivati naše osjećaje prema jednostavnosti i ljepoti zajedništva kojeg se sjećamo samo iz djetinjstva. Od očajnika i gubitnika komuna nam je dala jednu novu «dimenziju», svijetlo, dala nam je vjeru, vjeru da možemo, da vrijedimo i da i mi možemo voljeti i biti voljeni. Tako u komuni radimo stvari za koje nikada prije ne bi rekli da smo za to sposobni i da mi to možemo. U komuni proizvodimo med, imamo pčele, zidamo suhozide, kuhamo, pečemo kruh, lijevamo štampe od gipsa i ostalo. Doslovce postajemo novi ljudi u novom svijetu. Zahvaljujući našem predsjedniku Sandru počeli smo vjerovati da možemo stvoriti novi i bolji život čak i sa pedeset godina, mi smo ustvari mala djeca u odrasloj osobi. Kao što Sandro kaže pomozi svom bližnjem tako pomažeš samom sebi. To je tako jednostavno ako si samo malo svjestan što to znači. Izgleda da smo se morali ponovno roditi da bi to shvatili. Još je dosta puta pred nama, ali više nas nije strah nikakvih izazova. Hvala Sandro što si omogućio i vjerovao u gubitnike kao što smo mi. Hvala «Mondo Nuovo».

Kako sam ponovno pronašao sebe

*...iz dana u dan uz pomoć Boga i ljudi u Zajednici
učim živjeti s onim što je iza mene i što mi je naj-
važnije, imati pozitivan pogled na svoj život i sebe sa
svim svojim manama i vrlinama...*

Vedran C.

Z ovem se Vedran i htio bih s Vama podijeliti svoju priču. Želim Vam ispričati kako sam kroz pakao droge pronašao vjeru u Boga i ponovno počeo otkrivati sebe onakvim kakav sam zaista, onog sebe skrivenog iza strahova i maski koje donosi život na ulici. U svom ranom djetinjstvu uвijek sam osjećao da mi nedostaje roditeljske ljubavi i rijetko sam nalazio mir i utjehu u obiteljskom domu. Uz težak odnos s mojom majkom, nisam bio blizak niti sa svojom mlađom sestrom, a otac je u to vrijeme bio odsutan zbog poslovnih obveza pa sam rano pažnju i ljubav počeo tražiti među svojim vršnjacima na ulici. Bio sam povučen klinac i teško sam se uklapao i jedina stvar koja mi je ostala u to vrijeme je bila da se pretvaram da sam netko drugi i to je bio jedini način da se nosim sa svojim poteškoćama. Bilo je lakše glutniti kada vidiš da te prihvataju i da ti priča prolazi, kad se osvrnem jasno vidim kako me zlo zavelo preko mojih strahova i ponudilo mi «lakši» put. Ubrzo sam se počeo kretati među ekipom koja radi probleme po stadionima i ništa nisam odbijao raditi samo da bi bio prihvaćen. Postao sam čovjek kojeg se boje i kojem prilaze s poštovanjem. Unutar sebe sam znao da to nisam ja i u biti se nisam osjećao slobodno u svojoj koži no natrag nisam mogao.

Počeo sam izbjegavati ljudi i eksperimentirati s opijatima, a sve u «potrazi za sobom». Upoznao sam lažnu slobodu i upao u zamku koja će me skoro koštati života. Do svoje dvadesete godine imao sam iza sebe pet godina alkohola i već sam počeo uzimati ecstasy i heroin. Uz sve to sva sam više tonuo i nisam znao niti tko sam niti što želim. Slijedećih petnaest godina sam glumio život, a jedino što sam istinski mogao reći o sebi da sam ovisnik i sve sam teže to skrивao. Život je postao jedna velika laž i nisam birao načina da pobegnem od sebe. Sad znam da sam se polako uništavao i da nisam imao život u svojim rukama. Ljudi kojima je bilo stalo do mene pomalo su nestajali iz mog života, a ja sam se našao na ulici među ljudima koji su isto tako upropasti, ali koji nisu postavljali suvišna pitanja. U jednoj podrumskoj prostoriji u kojoj sam provodio posljednje dane na ulici doživio sam slom, nakon toliko vremena više se nisam imao gdje sakriti od sebe samoga. Tu bol u meni više nije mogla izlijeciti nikakva droga. Zatražio sam pomoć od roditelja koji su ovaj put bili odlučni: ili komuna ili se više ne pojavljuj ovdje. U komuni sam susreo momke koju su me razumjeli bez da ja suviše objašnjavam, prihvatali su me kao brata i s puno strpljenja pomogli da prihvatom sebe. U komuni sam upoznao molitvu i pomalo dan po dan dopustio da djeluje na mene. U trenucima molitve u poniznosti pred Bogom, po prvi put u životu sam mogao sagledati u miru cijeli svoj život. Počeo sam uviđati kako se moram vratiti onom sebi prije ulice i droge, koji se sakrio u strahu od svijeta. Osjetio sam snažan poriv da odbacim sa sebe sve maske i da probudim svoju savjest. Sada iz dana u dan uz pomoć Boga i ljudi u Zajednici učim živjeti s onim što je iza mene i što mi je najvažnije, imati pozitivan pogled na svoj život i sebe sa svim svojim manama i vrlinama. Sada znam da je Bog cijelo vrijeme bio tu i čekao da ja vidim koliko mu vrijedim ovakav kakav uistinu jesam. Napokon vidim smisao u svom životu i znam da nisam sam.

Dnevnići...

Isječci iz svakodnevnoga života Zajednice. Na stranicama dnevnika koje dečki pišu svakoga dana iznose svoje osjećaje, strahove, probleme, želje i sve one stvari koje svakodnevno žive i proživljavaju

Kiša je. Hladno je cijeli dan. Napravili smo dosta posla. Dobio sam pismo od žene i sve je ok. Sve mi se polako i pozitivno slaže i polako meni dragi ljudi saznaju da sam u komuni i svi daju podršku i nitko ne okreće leđa. To me veseli i sretan sam zbog toga jer mi daje dodatni poticaj za rad na sebi i za nastavak u komuni. Brzo će fešta pa ću viditi svoju obitelj. Sutra ću zvati kćer, jedva čekam. Zadovoljan sam sa situacijom kako se odvija i sve se slaže i popravlja, to još nije ni izbliza gotovo, ali se pokreće na bolje.

Laku noć!

Mario. O., 22.05.2015

Mjesec dana je prošlo odkad sam došao u komunu. Osjećam se prilagođeno, ali opet kao da se nešto očekuje od mene, a ja sam svoj. Goran mi je rekao da idem korak po korak, ali do sad sam već trebao napraviti nešto, ni talijanski mi ne ide kako bi trebao ići. Dati ću si truda više.

Ivor Š., 28.05.2015

Dan je prošao dobro. Bancarelle nisu bile najbolje. Nisam zadovoljan sa svjedočanstvom kojeg sam dao danas u crkvi jer znam da mogu bolje. Truditi ću se biti prisutniji i više razgovarati i biti bliže drugima.

Marko B., 31.05.2015

Verifica...

Poučna priča za sve one (dečke i roditelje) koji s nestrpljenjem očekuju verificu (provjeru)...

Želimir D.

Bok, svim čitateljima, novog broja Svjetionika! Zovem se Želimir, imam 29 godina, dolazim iz Zagreba i bivši sam ovisnik o drogi. Trenutno se nalazim u zajednici Mondo Nuovo i jako zadovoljan i sretan mogu Vam reći da se moj put ovdje bliži kraju. Prošl godine pisao sam članak o sebi i o tome što nam je dala zajednica, a ovaj put pišem članak o dvije provjere (provjera je inače, dragi moji čitatelji kada idemo sedam dana kući da vidimo što smo i jesmo li štogod napravili na sebi ili što nismo i gdje smo još uvijek „tanki“). Eto, pa ovako: moja prva provjera i nije baš prošla onako kako sam zamišljao tj.ono sve što sam mislio da će napraviti nisam napravio. Kada sam došao kući nakon petnaest mjeseci sve mi je bilo čudno, došao u jedan drugi svijet. Na toj provjeri sam se uvjerio kako sam još uvijek egoista jer se nisam potrudio niti razgovarati sa svojima kući. Bio sam uplašen izaći van tako da sam od tog straha sedam dana bio u sobi, igrao igrice i kako sam se sam sebi opravdavao „odmarao“ sam se od zajednice. Na toj provjeri nisam se drogirao, ali sam pretjerivao u stvarima koje nemam u zajednici ili ih imam, ali u ograničenom obliku kao što su cigarete i kava..., nikome se od dečkiju nisam javio dok sam bio doma itd. I tako sam shvatio da još puno toga moram raditi na sebi. Kada je došlo moje vrijeme poslije sljedećih petnaest mjeseca za moju drugu provjeru već sam se osjećao zadovoljniji sobom i imao sam sasvim druge planove. Na toj provjeri uspostavio sam bolji kontakt sa mojim ocem, pričao sam o svojim osjećajima i kako i zašto sam ga doživljavao kako sam ga doživljao u periodu kada sam se drogirao. Ovaj put sam bio sa svima po malo čak i sa mojim bratom koji je autista i kojega nisam prihvaćao, ali sada ga gledam drugiim, čistim očima i jednostavno znam da je to moj brat i točka.

Na drugoj provjeri sam kuhao, čistio, pravio kolače, znači totalna suprotnost od moje prve provjere. Čak sam bio odlučio izaći van s prijateljem koji još uvijek živi život kakav sam živio i ja prije tri godine, u jednu ruku jako mi je žao što ne vidi onako kako ja danas gledam stvari u životu, a u drugu ruku jako sam sretan i zadovoljan što se više ne nalazim na takvom mjestu. Razlika između te dvije provjere je u meni, sazrio sam, promijenio gledište na stvari, postao sam odgovorniji i što je najbitnije iznad svega jedan dan kad završi moj put u zajednici vidim se kako živim život! To sve što sam danas ne bih bio bez pomoći ljudi koji su uz mene od prvog dana: Sandro, Ivana, Jure, roditelji i svi moji dragi prijatelji u Nuniću, HVALA VAM!

Osjećam se pobjednikom

Robert B.

Z ovem se Robert B. Imam dvadeset i šest godina i u zajednici Mondo Nuovo već sam tri godine i mogu vam reći da sam zbog toga jako sretan i zadovoljan. Sada ču vam ukratko ispričati svoju životnu priču. Odrastao sam s roditeljima u obiteljskoj kući u Varaždinu. Kao dijete bio sam dosta živahan i povodljiv, bio sam jako osjećajan i slab iznutra, ali sam se uvek pravio da sam netko i nešto. Situacija u mojoj obitelji nije mi odgovarala, a isto tako nisu mi odgovarali ni većina mojih vršnjaka, u biti nisam bio zadovoljan i dobar sa samim sobom. Bio sam pun osjećaja manje vrijednosti, kompleksa, strahova i čudnih misli, a uz sve to ni škola mi nije išla najbolje.

T amo negdje sa četrnaest godina upoznao sam društvo koje je konzumiralo drogu, a kao povodljiva osoba i ja sam počeo eksperimentirati s drogom. Sjećam se da kada sam prvi put uzeo drogu tj. heroin da sam tada rekao to je to. Svi moji problemi u tom trenutku su nestali, ali zapravo samo sam ih stavio sa strane, a pravi problemi povezani s paklom droge tek su počeli. U devet godina ovisnosti o svemu i svačemu napravio sam puno zla što sebi što drugima oko sebe, u kratkim crtama totalno sam se izgubio i ništa me više nije interesiralo osim kako ču nabaviti novce za drogu i kako ču uzeti drogu.

U zajednicu Mondo Nuovo ušao sam 21.08.2012. Iskreno ušao sam u zajednicu jer su me problemi i ovisnost stisnuli u kut i više nisam imao nikakvog izbora i nisam više mogao manipulirati s drugima. Prvi dan kada sam ušao u jedan od naših centara (Nunic) osjetio sam da sam na pravom mjestu. Dečki su me odmah prihvatali i rekli su mi da se ne brinem jer su oni svi već to prošli. Prvi period bio sam jako loše i bilo mi je teško jer sam bio psihički i fizički uništen. Hvala Bogu, dečki su mi bili blizu i zahvaljujući njima danas se osjećam dobro. Zajednica mi je pomogla da se vratim natrag u život i da pronađem samog sebe. Naučio sam puno lijepih stvari i pravih vrijednosti života. Povratak u normalan život je dug, težak i pun odricanja, ali na kraju mogu reći da se osjećam pobjednikom i prvi put u životu da sam iskreno sretan i zadovoljan.

Projekt: “Čuvaj svoje zdravlje”

* Zajednica Mondo Nuovo aktivno sudjeluje u projektima prevencije ovisnosti. Jedan od tih projekata je ovdje predstavljen

Pripremila: Ivana Buterin Gluić

Terapijska zajednica Mondo Nuovo je u školskoj godini 2013/2014 provodila projekt prevencije “Čuvaj svoje zdravlje!”. Projekt se je provodio u partnerstvu s udružom apstinenata za pomoć pri resocijalizaciji Porat iz Zadra, Strukovnom školom Vice Vlatkovića iz Zadra i Srednjom školom Ivana Meštrovića iz Drniša. Projekt se je provodio u navedenim školama u Zadru i Drnišu. Projekt je sufinanciralo Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta, Grad Zadar i Šibensko-kninska županija.

Opći cilj projekta je promicanje zdravih stilova života s naglaskom na prevenciju sredstava ovisnosti.

U sklopu projekta provodile su se sljedeće aktivnosti: uređivanje i tisk edukativnog stripa za djecu i mlade, uređivanje, pripremanje i tisk knjižice za roditelje s informacijama o sredstvima ovisnosti, priprema i tisk promo materijala (kemijske olovke, majice i bedževi), provođenje ankete o korištenju sredstava ovisnosti i podjela tiskanog materijala koji su namijenjeni učenicima, podjela tiskanog materijala za roditelje na roditeljskim sastancima i informacijama za roditelje, predavanja o sredstvima ovisnosti, individualni rad s učenicima, organizacija i provedba izleta učenika srednjih škola u terapijskoj zajednici u Nuniću, analiza ankete o korištenju sredstava ovisnosti, evaluacija projekta i priprema i tisk rezultata ankete u obliku brošure.

Ukupno je projektom bilo obuhvaćeno 1 114 učenika navedenih škola iz Zadra i Drniša. Jedan od ciljeva projekta bilo je saznati koliko učenika navedenih srednjih škola u Zadru i Drnišu koristi sredstva ovisnosti. Prema rezultatima ankete o korištenju sredstava ovisnosti 26% učenika škole iz Drniša često puši cigarete dok 16% učenika ponekad puši cigarete. 30% učenika škole iz Zadra često puši cigarete dok 22% učenika ponekad puši cigarete. 17% učenika iz Drniša često pije alkohol dok 64% učenika ponekad pije alkohol. 21% učenika iz Zadra često pije alkohol dok 63% učenika ponekad pije alkohol. Na pitanje uzimaju li učenici iz vaše škole drogu: 55% učenika iz Drniša je izjavilo da učenici njihove škole uzimaju drogu, a 44% učenika iz Zadra je izjavilo da učenici iz njihove škole uzimaju drogu. 13% učenika škole iz Drniša izjavilo je da često igraju igre na sreću dok je 25% učenika izjavilo da ponekad igra igre na sreću. 16% učenika škole

iz Zadra je izjavilo da često igra igre na sreću dok je 44% učenika izjavilo da ponekad igra igre na sreću. Iz navedenih podataka evidentno je da je bilo potrebno ostvariti opći cilj projekta, a to je promicanje zdravih stilova života s naglaskom na prevenciju sredstava ovisnosti i to je poticaj za za zajednicu Mondo Nuovo i partnere da i dalje nastave provoditi aktivnosti projekta s obzirom na korištenje sredstava ovisnosti među djecom i mladima koji su učenici srednjih škola.

Zajednica Mondo Nuovo
Nunić bb, 22305 Kistanje
Tel: 022 - 785 8580 ; Fax: 022 - 785 8581
Mob: 098 - 610 609 ; 099 - 599 7638

SAVJETOVALIŠTA:

ZADAR: Josipa Jovića 1, Tel/Fax: 023 - 311 623
098 - 610 609 ; 099 - 599 7638

RIJEKA: Kresnikova 15, Tel: 098 - 610 609

ZAGREB: Maksimirска 12, župa Sv.Jeronima
Tel: 095 - 370 7250 ; 098 - 967 2229

BENKOVAC: Petra Zoranića 5A
(prostorije Crvenog križa)
Tel: 098 - 610 609 ; 099 599 7638